

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 30.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940350784/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

min Vrede gaaet istaa, og jeg indseer, hvor latterligt det er, at jeg, der vil være saa liberal, og altid taler om Eiendommelighed, kan for Alvor tage Frøken Sonne ild op, at hun har en anden Natur end jeg, og at hun ikke finder Behag i mig.

Det er sandt! Ved at læse Dit Brev igjennem, seer jeg, at et af Dine Spørgsmaal endnu er ubesvaret: Hvorfor jeg slet ikke har omtalt det Indtryk, som det selskabelige Liv, jeg i den senere Tid deeltog i, gjorde paa mig. Naar man læser Dit Brev, skriver Du, skulde man troe, Du havde ført et sandt Klosterliv! Hvem vilde i den Beskrivelse kjende den straalende Baldame? o.s.v. Du minder mig om en Tid af mit Liv, som er forbi, og aldrig skal vende tilbage. Men da Du forlanger det, og jeg, som Du af Erfaring veed, er den personificerede Føielighed, vil jeg i Tankerne gaae tilbage til den, og beskrive hvorledes jeg da var. Jeg conjugerer mig selv for Dig i alle Tider; dette er den bestemt forbigangne. Hvor fik jeg dog den seminari-stiske Sammenligning fra! Men nu til Sagen! Som Barn førte jeg jo virkelig et frivilligt Eremitiv; thi, skjøndt jeg af mine Boger havde faaet en straalende Iden om Verden, følte jeg mig altfor fremmed blandt Andre, og nærede næsten Foragt for Alt hvad de morede sig med, saa jeg langt foretrak mit lille Kammer og det Selskab jeg havde i mig selv, for Omgang med Børn paa min Alder. Da jeg var confirmeret, gjorde jeg jo flere Bekjendtskaber, og blev indført i selskabelige Kredse. Erindrer Du det Bal, vi vare sammen til hos P*'s? det var min Debut. Skjøndt jeg fik alt hvad jeg ønskede til min Dragt, og selv fandt den kjøn, var jeg dog fortvivlet, da vi stode færdige til at kjøre. Jeg fandt mig selv saa styg, og alt hvad Du sagde for at opmuntre mig, kunde ikke forsoner mig med den uvante Pynt. I Vognen var jeg grædefærdig og ønskede mig langt bort. Ja, jeg vilde heller deeltaget i Hexenes Dands paa Bloksbjerg, end, som jeg mente, blive til Latter hos P*'s. Heldigviis kom vi sildigt, da Dandsen var i fuld Gang; jeg siger heldigviis, thi havde vi maattet vente længe, var jeg vist, *sans façon*, løbet min Vei. Nu gjorde Musikken, den oplyste Sal og Syner af de Dandsende et oplivende Indtryk paa mig, og jeg stod endnu for overrasket til at være forlegen, da jeg blev engageret og ført ind i Salen, hvor jeg snart i Dandsen glemte alt, undtagen at jeg var ung, glad og kjøn. Det Sidste vidste jeg siden den Tid kun altfor godt; det morede mig at tiltrække mig

Opmærksomhed, og, især paa anden Haand, at høre tale om mine Fortrin. Mine Tilbederes overfladske Dannelse fik mig til at glemme det Intetsigende i deres Conversation; den tilsyneladende Ærbødighed, de viste, blendede mig, saa jeg ikke mærkede den Ringagt, der laae i at de ikke holdt mig en bedre Underholdning værd, hvis det stod i deres Magt at byde mig den. Og var dette ikke Tilfældet, var det al deres aandelige Eiendom, denne flau Snak, saa vare de jo Mennesker, som jeg aldrig vilde agtet et Blik, et Ord af mig værd, hvis de ikke (det er haardt at tilstaae!) havde smigret min Forfængelighed! Vor Stilling i Samfundet er sørgelig, og hvorfor? Hvad ret have Mændene til at undertrykke os? thi underkuede ere vi, om end Lænkerne ere forgyldte. Den Stærkeres Ret! Hvori bestaaer da deres Overmagt? I Forstand staae vi ikke tilbage for dem, vi overgaae dem i Enthusiasme og Kraft til Opoffrelse. Men der er en Feil, vi have tilfældes, som hos os har taget en Retning, som giver os i deres Vold. Mændenes Forfængelighed bliver som oftest til Egoisme; de tænke paa sig selv, og alt Andet er kun til for dem, forsaavidt det kan være dem til Gavn eller Skade. Vor Forfængelighed gaar ud paa at behage Andre, og det gjør os afhængige. Det er Forfængeligheden, som drager vor Sjæl fra det Støre, som adsplitter vore Evner, der forenede kunde og skulde have virket for et stort Maal. Det er den, som faaer os til at søge udenfor os, hvad Enhver har i sin egen Sjæl. Den er Fristeren, som viser os Livets Herlighed, som man seer det i Lykkens og Ungdommens Dage, viser os Beundring og Smiger, lader os ret føle det Berusende deri at være den Første, og siger: »Alt dette vil jeg give Dig, hvis Du vil falde ned og tilbede mig!» Og man vil saa nødig opgive denne Herlighed, man finder det saa uskyldigt, gjerne at ville behage, man vil forene Alt, og Skinlivet tager lidt efter lidt overhaand, saa det egentlige Liv, Gud i vor Sjæl, bliver svagere og svagere, og langsomt dør hen.

Der er et Ord, som engang har betaget Fristelsen dens Magt: »Viig fra mig, Satan! Man skal elske Herren, sin Gud, og tjene ham alene!» Kunde vi sige dette til vor Forfængelighed, og sonderbryde alle Baand, som gjøre os afhængige af Andres Svagheder, da vilde det eneste Baand, der bør bestaae mellem dem og os, Kjærlighedens, styrkes. Som Slyngplanten, der støtter sig til den mægtige Eeg, skulde vi støtte os til Gud, og drage Liv og Næring af den evige